Р Е Ш Е Н И Е
№ 42504

гр. София, 30.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 22.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **9766** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба от И. Е. Г., е ЕГН: [ЕГН], е постоянен адрес: [населено място], ж.к. Н. I, [жилищен адрес] чрез адвокат К. Г. Х., САК, съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3 к. 25, тел [ЕГН] и посочен ел.адрес, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM - 1924720 от 19.07.2026г., издадена от Д. С. И. на длъжност „Мл. Автоконтрольор“ към Отдел „Пътна полиция“- СДВР,с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171 т.1 б. „з“ – „дд“ от ЗДвП.
С жалбата ЗППАМ се оспорва като незаконосъобразна на всички основания по чл. 146 от АПК.Иска се отмяна на ЗППАМ.Заявява се претенция за присъждане на разноските по делото.В с.з. жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не се явява , не се представлява.
Ответникът по оспорването –„Мл. Автоконтрольор“ към Отдел „Пътна полиция“- СДВР, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява. От същия, чрез процесуален представител/ юрк.К./ е постъпило мотивирано становище по същество на спора.ЗППАМ се счита за законосъобразна, а жалбата за неоснователна, като се излагат подробни аргументи. Заявява се претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе, съобрази следното от фактическа страна:
По делото е установено, че жалбоподателят И. Г., на 19.07.2026г., около 00,44 часа, в [населено

място], по [улица]с посока на движение от [улица]към надлез „Н.“ е управлявал собствения си мотоциклет м. „Х. ЦБ 650 РА“ с регистрационен номер С., като по време на управлението умишлено е повдигал предното колело на мотоциклета и се движи само на задното колело.Това поведение на жалбоподателя по рисково шофиране, по пътя отворен за обществено ползване, не останало незабелязано от органите на МВР, видно от приложената докладна записка от ст. полицай Л., в която са описани подробно горепосочените обстоятелства.
На жалбоподателя бил съставен АУАН серия GA №5536911 от 19.07. 2026г.- затова , че на 19.07.2026г., около 00,44 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към надлез „Н.“ е управлявал собствения си мотоциклет м. „Х.“ с регистрационен номер С., като по време на управлението умишлено е повдигал предното колело и се движел само на задното колело, с което използва пътя, отворен за обществено ползване, не по предназначение, като с рисковата маневра водачът / жалбоподателят/ създава опасност за останалите участници в движението.С АУАН нарушението е било квалифицирано по чл.104 б, т.2 от ЗДвП, а именно че водачът използва път, отворен за обществено ползване, за други цели, а не съответствие с предназначението за превоз на хора и товари.АУАН е връчен на жалбоподателя срещу подпис на същата дата, на 19.07.2026г.
Въз основа на АУАН, Д. С. И., заемащ длъжност „Мл. Автоконтрольор“ към Отдел „Пътна полиция“- СДВР, издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM - 1924720 от 19.07.2026г., с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171 т.1 б. з) подбуква дд) от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175А, ал.1 от ЗДвП до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.
Приети са по делото документите от административната преписка, представените от страните и изисканите от съда. Представени са и заповеди за компетентност.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата и изложените в същата доводи са неоснователни. Съображенията са следните:
На основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представените по делото заповеди (Заповед № 513з-9730 от 13.09.2024г. на Директора на СДВР - от която е видно, че издателят на ЗППАМ заема длъжността Мл. Автоконтрольор“ към Отдел „Пътна полиция“- СДВР ; Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на СДВР- с която са оправомощени полицейските органи от Отдел „Пътна полиция“- СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ в т.ч. от процесния вид; Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи- с която СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП в рамките на обслужваната от тази дирекция територия), Съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт (ЗППАМ) е издаден от компетентен орган, а доводите на жалбоподателя с твърдение за неприложени по преписката заповеди за компетентност, за опровергани и неоснователни.
Обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма.
Изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран

административен акт е изпълнено. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на твърдяното нарушение, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на АУАН, съдържащ ясно и точно описание на фактическата обстановка, касаеща нарушението.Последното е описано пълно, точно и ясно и в самата ЗППАМ.
Оспорената ЗППАМ не страда от липса на мотиви/ фактически и правни съображения на административния орган/.
Не е допуснато и съществено нарушение на административнопроизводствени правила, тоест такова което да е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективираното в акта властническо волеизявление.

ЗППАМ е издадена при спазване на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Съгласно чл. 171 т.1 б.“ з“- „ дд“ от ЗДвП- „За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: 12 месеца –за нарушенията по …чл. 175а, ал. 1…“.
Съгласно чл.104 б, т.2 от ЗДвП, на водача на моторно превозно средство е забранено да: използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Разпоредбата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП гласи – „ Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“.
Представените по делото доказателства установяват твърдяното от компетентния орган нарушение. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал.2 ЗДвП, редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способи. Събраните доказателства по административната преписка, съгласно чл. 171, ал.1, изр.първо от АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. Тежестта за оборване на констатациите в издадения АУАН е за жалбоподателя, от когото не са ангажирани никакви доказателства в тази насока. С нормата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, цитирана по – горе, законодателят въвежда забрана за водачите на МПС да използват пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.Съзнателното опасно шофиране, както в случая, посредством изправяне на мотоциклета „Х.“ на задна гума и движението на мотоциклета по този начин по булевард в [населено място], в никакъв случай не представлява използване на път за обществено ползване в съответствие с основната цел на пътищата, която е за превоз на хора и товари.Респ. доводите на жалбоподателя са неоснователни, вкл. цитиране на решение на районен съд като съдебна практика по въпроса.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие - до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 12 месеца. Разпоредбата на чл. чл. 171 т.1 б.“ з“- „ дд“ от ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

По силата на чл.1,ал.2 от ЗДвП, целта на този закон е да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица, както и околната среда от замърсяването от моторните превозни средства. Целта на прилагането на процесната ПАМ по чл. 171 от ЗДвП е осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Защитените обществени отношения са с висока значимост, тъй като управлението на МПС е правно регламентирана дейност, която е източник на повишена опасност за здравето и живота на участниците в движението по пътищата. С принудителната мярка по чл. 171, т. 1 буква "з"/дд/ от ЗДвП временно ще бъде преустановена възможността на водача да извършва правно регламентираната дейност, чрез временно отнемане на документа, с който се легитимира като правоспособен и без който му е забранено да извършва движение на МПС, като налагането на мярката е в съответствие с целта на закона да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, включително на жалбоподателя.

В заключение, Съдът намира, че мярката се явява съответна на целта на закона в защита на значим обществен интерес – за охрана на безопасното движение по пътищата.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли изцяло като неоснователна.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция ответникът има право на разноски. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. Съдът намира, че с оглед проведеното едно съдебно заседание по делото и осъщественото процесуално представителство, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено в минималния размер от 200 лева, равняващи се на 102,26 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба от И. Е. Г., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ж.к. Н. I, [жилищен адрес] чрез адв. К. Х., САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM - 1924720 от 19.07.2026г., издадена от Д. С. И. на длъжност „Мл. Автоконтрольор“ към Отдел „Пътна полиция“- СДВР,с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171 т.1 б. „з“ – „дд“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА И. Е. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати в полза на СДВР сумата от 102,26 евро, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Препис от решението да се изпрати на страните.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: